

PhS TIBOLD SZABINA

Barátnők

Virágterhes Jacaranda fa árnyékában, kis kerek kerti asztal mellett ültek. Egy tálka sütemény és friss kapucsínó illata keveredett a virágillattól nehéz kaliforniai délelőttbe. A Santa Ana szelet megelőző álmos nyugalom szótlanságba ringatta a két nőt. Közöttük a földön egy mózeskosárban csecsemő szuszogott, gömbölyded arcocskáján álom-árnyak suhantak át, mosolyba vagy komoly elmélkedésbe húzva vonásait.

Mindkét nő a csecsemőt figyelte, mind a kettő mosolygott, de a mosoly mögötti gondolatok teljesen különböző mederben haladtak.

Szinte egyszerre pillantottak fel a kosárról, mosolyukat egymásra sugározván. Az egyik mosoly büszke, csodálatot és elismerést váró volt, a másik meleg, baráti, s mégis kiismerhetetlen.

A büszke mosolyú várt egy pár pillanatig, hogy barátnője hangot adjon csodálatának, de az néma maradt. Lehajolt hát a gyermekhez, s megigazgatta rajta a takarót. A másik nő érdeklődéssel szemlélte a feleslegesnek tűnő műveletet, majd felemelte csészéjét, és egy darabig szórakozottan figyelte habos tartalmát.

– Anna, te soha nem akartál gyermeket? – törte meg a szótlanságot a mama. Anna alig észrevehetően összerezsent a gondolataiból kizökkenő váratlan hangra, s anélkül, hogy kortyolt volna, visszahelyezte csészéjét a kistányérra.

Pillantását barátnője arcán nyugtatva, meghányta-vetette magában a kérdést. Nem sietett, az elé sorakozó lehetséges válaszok közül megpróbálta a legőszintebbet kiválasztani. Végül elnevette magát és ezt mondta:

– Persze, hogy akartam. Minden nő, gondolom, akar válaszolni a Természet hívására, s eleget tenni biológiai kötelezettségeinek.

A mama ajkai szétváltak, s szemei hatalmasra tágultak az erőfeszítéstől, hogy Anna

klinikai megvilágítását a szaporodásról be tudja helyettesíteni saját kis életcsodájába.

Számára a gyermekszülés a leghatalmasabb és legkielégítőbb erőpróba volt, a kilenc hónapi inkubáció és annak tökéletes eredménye értelmet adott teljes női egzisztenciájának. Nem tudta elképzelni az életét gyermeke létezése nélkül, valahol egész életében tudta, hogy a kicsi jönni fog hozzá, és már érezte, hogy egy másik apró lélek is várakozik termékenységre.

Nézte Annát, amint kényelmesen hátradől a kerti széken és macskalustasággal nyújtózik egyet a ráhulló napsugárban.

– Milyen szép nő, és milyen cinikus – gondolta. Tele elntmondásokkal, kiolvashatlan gondolatokkal. A teste olyan, mint egy istennő, a szelleme pedig mint egy vén filozófusé.

Meglepte magát elemzésével, általában csak élvezte összejöveteleiket, s mint a szomjas szivacs, úgy szívta magába Anna excentri-

kus, széles horizontú világnézetét. Ma azonban irritálta, hogy barátnője ugyanolyan elvont, megfontolt érdeklődéssel fogadja élete gyümölcsét, mint minden mást a világon.

A csecsemők mindenből kiváltják a gúgygő, dédelgető ösztönt, de Anna még csak meg sem kísérelte ölébe venni, vagy megsimogatni a kicsit. Rájött, hogy sértve érzi magát, s mivel Anna véleményeit az ismert és ismeretlen dolgokról általában szentírásnak minősítette, most határozottan ellenszenvesnek találta a viselkedését.

Anna a rá jellemző hihetetlen intuícióval olvasta társa gondolatait.

Gyengéden elmosolyodott, és így szólt hozzá:

– Jennifer, a kisfiad gyönyörű, és te nagyon jó anya vagy. Az emberiség hálás lehet neked, hogy egy egészséges újszülöttel szaporíthatod tagjai számát.

Jennifer nem tudta, hogy őszinte elismerésnek, vagy szarkazmusként fogadja-e Anna szavait. A mosoly őszinte és meleg volt, kis szomorúsággal vegyítve, de a szavak érintése borzongató.

– Talán nem kellett volna jönnöm – gondolta, de Anna magnetizmusa időt és teret átadónak volt számára. Még vajúdása közben is rá gondolt, nem a férjére, s bánta, hogy nem kérte meg Annát, hogy szemtanúja legyen élete nagy eseményének. Nem értette vonzódását, és ugyanakkor ezt a furcsa negativitást, melyet először érzett Annával kapcsolatban.

– Jennie – mondta ki nevét Anna halkan, s előre dűlt, karját az asztalra fektetvén.

– Én nőnek születtem – folytatta még halkabban – de már gyermekkoromban is magamban hordoztam Hecate szellemét. Úgy értem nővé, mint a kaktuszvirág, mely bimbóban szunnyad sokáig, s három nap alatt vége van. Az én három napom alatt nem ért el hozzám a megtermékenyítő. Hecate üstjében már csak emlék volt Demeter termékenysége és álom Persephoné tavasza.

Jennifer sértődöttsége és ellenszenve úgy eltűntek, mintha soha nem is léteztek volna. Anna, mint mindig, most is helyre billentette az egyensúlyt.

Jennifer toroka összeszorult, érezte amint könnyei felgyülemleken, s szemeit belülről égetik. Nem talált magyarázatot hirtelen hangulatváltozására, csak azt érezte tisztán a mellében, hogy Anna mögött sokkal mélyebbre nyúlik a tapasztalatok tava, mint annak alját ő valaha is meg tudná érinteni.

Anna kiemelt egy apró támasztott süteményt a tálból, s óvatosan tartotta, ujjai között olva-dozott a naptól felmelegedett csokoládétekercs.

A kicsi nyöszörgött, de nem ébredt fel. Jennifer nem akart könnyeinek utat engedni, felemelkedett hát, hogy meglátogassa a fürdőszobát, s teljesen szükségtelenül megkérdezte Annától, hogy vigyázna-e addig a picire. Anna nem méltatta válaszra, csak furcsán rámosolygott.

A fürdőszobában Jennifer szabadon engedte könnyeit, melyekről fogalma sem volt honnan erednek, csak azt tudta, hogy sírnia kell. Ma reggel tökéletesen boldog volt. A férje elment dolgozni, s ő otthon maradt gyermekével anyát játszani. Eljött a barátnőjéhez vendégeskedni és pletykálni egy kicsit, na meg felválni, amit ma reggel nem ismert volna még be, de most tisztán látta azt Anna tükrében. Eszébe ötlött, hogy valahol mélyen, a még fel nem térképezett árnyaiban, talán még egy kis irigységet is szeretett volna gyermektelen barátnőjéből kistrófolni, s lám Anna megint érintetlenül fölémelkedett. Vadul paskolta az arcát hideg vízzel, s szenvedett a történések váratlan dinamikájától.

Miután érzelmei lenyugodtak, kifújta az orrát, kölcsönvett egy rúzs Anna kencedobozából és az ujj segítségével beszínezte ajkait, a felesleget pedig az arcára kente.

A hűvös lakásból kilépett a napfényre, és úgy érezte, hogy egy teljesen új világba sodródott. Míg a fürdőben volt, a valóság megváltozott. Az új kép, mely fogadta, ámulatba ejtette... Anna a lila Jacaranda szirmokkal hintett zöld pázsiton sétált, karján a csecsemővel. Halkan társalgott a kicsivel, aki apró sikoltások között nevetett mindenre, amit Anna mutatott neki. Jennifer mozdulatlanul állt és nézte, amint Anna bemutatja gyermekének a

kertjében lélegző világot. S a kert, mintha felébredt volna a picivel, nyüzsgött és trillázott. Kolibri madarak sziporkázó színekkel vibráltak, Anna fekete macskája sikertelen párducként vadászott, s a narancsfa lombjai közül előkandikáltak a gyümölcsök.

Most elértek a kúszó akáchoz, s Anna valamire felhívta a kisgyermek figyelmét, aki néma, ösztönös tisztelettel szemlélte az újdonságot. Jennifer látta a napfényben szivárványszínt játszó hatalmas pókhálót, s tudta, hogy fiacskája mivel ismerkedik. Elmosolyodott a saját suhanásnyi rosszérzésén a pókokkal kapcsolatban. Az ősi gyökerek! – futott át az agyán. Anna gyakran említett ‘gyökerei’ bizony mélyre nyúlnak.

Most Anna megfordult a gyermekkel, mintha megérezte volna jelenlétét. Vidáman, fiatal energiával integetett és közeledett felé. Ez az Anna, s a korábbi, mintha nem is lettek volna egymással rokonságban. Az új Anna nem sugárzott semmi mást, mint gyermekded ártatlanságot, arca ugyanazt a csodálatot tükrözte, mint a kisfiúé.

– Jennie! – lelkendezett –, a fiad olyan csillogó, mint egy kristályszem!

A gyermek is észrevette az anyját, s kézzel-lábbal hadonászott, hogy megossa vele csodáját. Még túl kicsi volt, hogy beszéljen, mégis kétségtelenül látszott, hogy kommunikálni kíván. Jennifer ekkor még egy ‘gyökérkapcsolatot’ észlelt: szavak nélkül is világosan értette gyermekét. A kicsi most kart cserélt, s a napsugarak elfekvő szöge új hangulatot varázsolt a kert valóságába. A két nő visszaült székébe, az egyik a gyermekkel a melén, a másik mesével az ajkán.

Anna hangjának dallama hipnotikus mélységgel fonódott bele a természet diszkrét muzsikájába. Jennifer úgy érezte, hogy barátnője képes egyé válni az őt körbeölelő világgal, vagy vad színekben, absztrakt meghatározatlanságban kiemelkedni abból. Amint átadta magát a szoptatás ősi ösztönösségének, minden zaj elhalkult gondolataiban; egyedül az Anna hangjából varázsolt színek lüktettek zavartalanul letisztult csendjében:

– Mert a női sors varázs és fájdalom, Jennie – varázs, mert életet adók vagyunk, mint a ter-

mészet, fájdalom, mivel magunkban hordozzuk romboló erejét, s a halál kulcsát is, éppen úgy, mint Ő. Amikor tudatára ébredünk potenciánknak, azt is felismerjük, hogy részei vagyunk a természetes kiválasztódásnak s döntőképességünk felhatalmasít sorsunk irányítására – s ez maga is része a természetes kiválasztódásnak!

Gondolom, döntésem, hogy nem szaporodtam sorsszerűen, beleillik e Rendbe. Mert rajtunk keresztül a Természet manifesztál, s e manifesztáción keresztül mi magunk hirdetjük határtalan szépségét és bölcs, hibátlan törvényeit. Ő kiválasztott minket céljai eléréséhez, némelyikünket, hogy fajunkat biztosítsuk, némelyikünknek, hogy szépségét megénekeljük, s másokat, hogy a halál és pusztítás kulcsát és ostorát a kezükben tartsák. Amikor végre felismerjük, hogy gondolataink és tetteink következményekkel járnak, s létjogunk, hogy saját döntéseink által változtassuk a jövőt, akkor már nem lesz szükségünk a halálra, sorsra és szenvedésre, mint Mesterek, mert e pillanat fényhasadásában egyé válunk a Mindenséggel, gyönyöreinket és szenvedéseinket csillagfényekké transzformálván.

Anna elhallgatott, s Jennifernek olyan érzése volt, hogy ő maga a mindenség, gyermeke egy univerzum, ki éhesen nyeldekli a Tejutat. Ez egy olyan megrendítő és egyben humoros képnak tűnt számára, hogy nem tudta sírva fakadjon-e megint, vagy hangosan felkacagjon.

Egyiket sem tette, hanem figyelte csendben Annát, aki most felállt, és halkan rakosgatta a kávézás maradványait egy tálcára. Most idősenek tűnt, az árnyak megerősítették szeme körül a ráncokat, s mozgása is lassú, öreges lett. A tálcát egyensúlyozva besétált a házba, s a gyermek kifárad ajkaiból kicsúszott a bimbó.

Amikor Anna újra megjelent, Jennifer már visszatette alvó fiacskáját a kosárba, s egy szatyorba szedegette össze a gyermek dolgait. Amikor elkészült, felegyenesedett, s Annához lépett. Egymás szemébe néztek, majd teljes meghittséggel megölelték egymást. Jennifer ebben a pillanatban tapasztalatlan csitrinek érezte magát, az azonos korú Annát pedig olyan feneketlenül kortalannak, mint a betekintetetlen úr.

Anna segített kicipelni a gyermek holmijait az autóhoz, mint egy jó kotlós, besorozta őket biztonságban a járműbe, és mosolyogva búcsút intett látogatóinak.

Lassan besétált a házba, üdvözölte a szellemeket, és nekiállt kenyeret sütni. A kovásznak, majd a sült kenyérnek mind életszaga volt. Meleg, tápláló életszag. Felötlött gondolataiban az emberiség évezredes kenyér-aszociációja az Istenséggel.

„Kenyer az én testem...” – hallotta a prédikátorok hangját, Jézust idézván. Honnan került Jézus szájába a kenyérszimbólum? Itt

meghökkenek gondolatai egy pillanatra, amint egy kép élesen elévetődött: a gömbölyű, tökéletesre kelt kenyértészta a kosárban – mint egy terhes nő gyönyörű hasa! Nagymamája mindig megnyomta a megkelt tészta közepét mutatóujjával, mely köldöknyi nyomot hagyott benne, jelezvén készenlétét a kemencére.

– Igen... – mosolygott.

„Kenyer a Te tested.”

Anna befejezte a napot egy szelet friss kenyérrel, majd hajnalban megénekelte a Holdat.

Pillanatképek a 2023-as adventi istentiszteletről

Skornyák József fotói

